

PIET LEENDERS

*** 21 juli 1928
† 20 januari 2012**

Piet Leenders

Daniel, Petrus Albertus Leenders

Frans School

***Piet werd geboren op 21 juli 1928 te Nijmegen, en deed zijn professie op 15 augustus 1948.
Hij overleed in het Berchmanianum in Nijmegen op 20 januari 2012.***

*‘Naar U gaat mijn verlangen, Heer.
Heer, mijn God, ik ben zeker van U.’*

Lieve Piet,

Deze passage uit psalm 25 hebben we samen gebeden en gezongen toen je zaterdag 14 januari jl. het sacrament van de zieken ontving. In deze bede kan de kern van je leven worden samengevat. Een leven van verlangen naar contact met God die Liefde is, naar een permanente ontmoeting met Jezus, zijn Zoon, en met Maria, de moeder van de Heer.

Het nakomertje wordt broeder

Je bent op 21 juli 1928 in Nijmegen geboren in de Bloemerstraat. Je was duidelijk een nakomertje. Je twee zussen waren toen al 16 en 15 jaar en je twee broers 12 en 6 jaar. Je ouders waren diep gelovige mensen en hun geloof straalde uit over hun kinderen. Je oudste broer Tom wilde priester worden en trad in bij de Franciscanen. Hij overleed echter in 1942 kort voor zijn priesterwijding aan TBC. Dat was voor jullie allemaal een grote slag.

Al heel vroeg, nog voor je naar de lagere school van de broeders ging op het Kelfkensbos, zei je al dat je broeder-onderwijzer wilde worden. En zo is het ook gegaan. Je ging in de oorlogstijd naar

Piet knew from an early age that he wanted to be a Brother and a teacher, and that is what he became. All his life, he had to let go and start anew. He moved from school to school and from community to community. In 1975, he took a fresh look at his life and his vocation, and it deepened his belief. Then in 1982 he went to Malawi to work there until his retirement. He spent some years in Amsterdam, then moved to Nijmegen when his health deteriorated. He has now found his final home with God.

de opleiding van de Broeders van Maastricht en op 15 augustus 1948 deed je je eerste professie als broeder-onderwijzer.

Loslaten en opnieuw beginnen

Als we terugkijken kunnen we zeggen, dat heel je leven in het teken stond van loslaten en opnieuw beginnen. Dat begon al tijdens je opleiding voor broeder-onderwijzer. Tijdens de Tweede Wereldoorlog verhuisde je na twee jaar van Zevenaar naar Simpelveld en later naar Maastricht. Vanaf augustus 1944 moest je 7 maanden 'gedwongen' thuisblijven, voordat je weer naar Maastricht kon om je opleiding tot onderwijzer af te maken. Ook je hele beroeps carrière werd gekenmerkt door veel verplaatsingen en telkens nieuwe taken: de lagere school in Bussum en Den Haag, de BLO-school in Heerlen, het klooster in Brunssum, opnieuw naar Bussum waar het klooster werd opgeheven, de overstap naar Halfweg waar je aan de Henricusschool in Amsterdam ging werken. Daarna volgde de ULO aan de Van Ostadestraat in Amsterdam, waar je na korte tijd verhuisde van het klooster aan de Stadhouderskade naar de Olympiastraat. Je was twee jaar directeur van een nieuw te vormen MAVO, maar toen dat te zwaar bleek ging je wiskunde geven aan een andere MAVO in Amsterdam West. Door samenvoegen van twee gemeenschappen was je in

Halfweg, 1964: Piet and the fifth year class at Henricusschool.

de Olympiastraat 'te veel', dus verhuisde je naar de Mr. Frankenstraat in Nijmegen. Er volgden weer nieuwe taken: wiskundeleraar aan de huishoudschool, godsdienstleraar aan een Scholengemeenschap in Groesbeek en catecheet aan MAVO De Westershelling in Nijmegen Oost. Loslaten en opnieuw beginnen, zo zag jouw leven er uit. Daarmee toonde je je grote beschikbaarheid en die kreeg mede handen en voeten door de studies die je naast je schoolwerk tot een goed einde bracht: Duits- en Wiskunde-LO en Theologie MO-A.

Loslaten, bekering, een nieuw begin

In Nijmegen in 1975 begint voor jou het echte loslaten, namelijk het loslaten van je oude leven met zijn vluchten in het werk en het verwaarlozen van je geestelijk leven - zo schrijf je zelf in je levensverhaal. Je kennismaking met de Focolarebeweging wordt een bekering. Het is volledig loslaten en helemaal opnieuw beginnen.

‘Het Focolare heeft mij een nieuw leven ingeblazen’, zo getuigt je van jezelf. Christus komt centraal te staan in je leven. Zijn evangelische boodschap probeer je samen en in communicatie met anderen heel praktisch te beleven. Je wordt opnieuw broeder van mensen, maar nu met volle overtuiging. Je wordt gesterkt door het ‘Woord van Leven’ van Chiara Lubich en door het vertrouwvol gebed tot Jezus en zijn moeder Maria. ‘Ik heb ontdekt, dat je altijd moet bidden’, zeg je in een interview. ‘Niet alleen gebeden zeggen, maar - op allerlei momenten van de dag - heel direct in gesprek gaan met Jezus of Maria.’

Je hebt je verder verdiept in de spiritualiteit van het Focolare, hier in Nederland en in Italië, de bakermat. Het Focolare heeft je leven als broeder verdiept. Je bent gegroeid in beschikbaarheid en dienstbaarheid en in liefde voor jezelf en je medemensen.

Malawi

In 1982 was er opnieuw sprake van loslaten. Na een goede voorbereiding in Nederland en Londen werd je op 53-jarige leeftijd uitgezonden naar onze missie in Malawi. Daar heb je bijna twaalf jaar je hele persoon ingezet aan St. Montfort's Teacher Training College en St. Patrick's Secondary School en voor de vorming en begeleiding van nieuwe kandidaten voor het religieuze leven. Ook hier was je het Focolare toegedaan: je organiseerde met enkele groepen bijeenkomsten rond het ‘Woord van Leven’.

Piet preparing food in Malawi for his farewell party in 1987. The man assisting him is a future candidate, Lennox.

Amsterdam en Nijmegen

In 1993 was je 65 jaar en kwam je terug naar Nederland. Je nam je intrek in de gemeenschap van de Postjesweg in Amsterdam. Je hebt daar een goede tijd gehad, goed voor de broeders en het personeel gezorgd, lekker gekookt. Je hebt ook mensen geholpen en vriendschappen opgebouwd. Je hebt een speciale band gekregen met Patricia, voor wie je een tweede vader bent geworden.

Je hebt je opnieuw ingezet voor het Focolare, maar heel beperkt vond je zelf, omdat je gezichtsvermogen sterk achteruitging en je behoorlijk last kreeg van je hart. Je ging opnieuw een periode van loslaten in: loslaten van je gezondheid, loslaten van de gemeenschap die in 2003 werd opgeheven. Je koos toen voor je geboortestad Nijmegen. De cirkel was rond. Je hebt nog enkele goede jaren op de Sterreschansweg gehad en je ook daar met al je talenten als een echte medebroeders ingezet: lid van het lokaal bestuur, zorg voor het personeel, voor de keuken, voor de bloemen en planten.

Sterreschansweg community, Nijmegen, 1992

Ook hier ging het loslaten verder: het lopen was pijnlijk, je hart ging verder achteruit, ziekenhuisopnamen volgden elkaar op. De gemeenschap werd in 2010 opgeheven en je ging definitief naar het Berchmanianum, waar je al een poosje revalideerde na het inbrengen van een nieuwe hartklep. Je medebroeder en vriend, broeder Harry, kwam bij je wonen.

Leven 'in het einde'

Het laatste anderhalf jaar ging het na een lichamelijke inzinking in een licht opwaartse lijn. Je was tevreden met wat je nog kon, al was dat niet zo veel. Je voelde je je thuis in het Berchmanianum en je had steun van Harry. Na de laatste ziekenhuisopname gaf je het op: het lichaam wilde niet meer. Je wilde thuis sterven - het laatste loslaten - temidden van je huisgenoten, familie, vrienden en vriendinnen. En zo is het ook geschied.

Eindelijk thuis

Lieve Piet, na die vele omzwervingen en al die keren van loslaten en opnieuw beginnen, ben je nu thuis. Het Focolare heeft opnieuw je diepste verlangen gewekt en aangeblazen. En wat wezenlijk is: je hebt je verlangen geleefd, je bent de weg van de Liefde gegaan. Die Liefde zal je omarmen en thuis brengen. Het Woord van Leven zal jou opnemen in zijn Leven. We gunnen je dit leven bij God van harte.

Maar wij, je familie, je medebroeders, je vrienden, vooral Harry en Patricia, zullen je missen.

Ik wil eindigen met de woorden van psalm 25:

*'Naar U gaat mijn verlangen, Heer,
Heer, mijn God, ik ben zeker van U.
Houdt mij in leven, wees Gij mijn redding,
steeds weer zoeken mijn ogen naar U.'*

Dank je Piet

Pater Harry Leermakers o.s.c.

Geachte Familie, beste Medebroeders, geachte Jan van Burgstede, vrienden van Piet en medebewoners van het Berchmanianum, Hallo Piet, tenminste ik mocht altijd gewoon Piet zeggen.

Piet, ik moet eerlijk zeggen dat ik het echt jammer vind dat je straks niet meer onder ons bent, wij zullen je echt missen.

Je was een bijzonder mens met vele prettige eigenschappen, behalve dat je altijd een goede leraar en school directeur bent geweest, stond je ook

altijd klaar voor anderen. Als de kok of de kokkin eens een dagje in het weekend vrij wilde hebben sprong jij in en men kon over je vakmanschap niet klagen en dat durf ik als ex-kok zeggen.

Ik herinner nog meer fijne dingen. Wij waren vroeger met ons gezin regelmatig op bezoek in een van de huizen waar je gewoond hebt en dat was nog in een tijd dat in een klooster nog niet alles mogelijk was, dus nam je ons mee naar jullie kleine maar mooie buitenhuisje in Bussum, voor mij als kind een feest. Je heb er zo'n fijne dag voor ons gemaakt, dat ik dit op de dag van vandaag niet vergeten ben. Ik was nog behoorlijk jong (zo'n 6 jaar). Ook jouw vriendenkring was behoorlijk groot, zowel in je kloostergemeenschap als daarbuiten. Wij waren weer eens op bezoek bij jou in Bussum en daar kreeg ik een acute aanval van een longontsteking. De dokter kwam erbij. Hij zei Thommie (zo werd ik vroeger genoemd) mag niet met de trein naar huis. Och, merkte Piet op, dat is geen probleem: ik bel mijn goede vriend hier in Bussum en

die brengt Thommie wel even naar Nijmegen. Wel te bedenken: dat was nog in de vijftiger jaren. Daarom dames en heren wil ik ook heel graag even stil staan bij deze mens, hij was een prettig en menselijk type. Je kon met hem ook fijne en zeer goede gesprekken voeren. Ook over het geloof was hij een open persoonlijkheid met een moderne visie, hij kon je goede raad meegeven. Hij was ook goed geïnformeerd over wat zich in het dagelijkse leven afspeelde ook hier kon je met hem een fijn gesprek voeren. Hij stond ook altijd klaar voor anderen. Ook denk terug aan de fijne tijd die ik heb gehad in Afrika in 1995 met mijn zoon Jeroen. We hebben toen Piet opgezocht in Blantyre in Malawi en hij heeft ons in die 4 weken vele interessante dingen laten zien, hier is onze band noch sterker geworden. We hebben ook kunnen ervaren met welke intensiviteit hij zijn opdracht doet en hoe hij in Malawi zijn taak vervulde. Ook hier was Piet een geliefde persoonlijkheid. Dat heb ik zeker ervaren bij zijn Afrikaanse vrienden: hij werd door hen op handen gedragen.

In zijn familie speelde Piet eveneens een belangrijke rol, hij was een zeer geliefde broer (speciaal voor zijn zuster Bertha) hij heeft haar in alle situaties altijd bijgestaan. Ook was hij een goede bemiddelaar, was een gezellig gesprekspartner tijdens familiefeestjes. Vroeger kwam Piet meestal eenmaal per jaar naar zijn ouders,

zo waren in die tijd de regels voor een kloosterling, iedereen was dan heel erg blij. Wij als kinderen, in die tijd, vonden het geweldig als we hoorden dat oom Piet zou komen.

Ik heb niet eenmaal vernomen, dat er iets negatiefs over hem is verteld. Dat kwam niet omdat hij een kloosterling was, hij was gewoon een fijn mens die in staat was mensen aan zich te binden door heel goed te luisteren.

Dames en heren wij nemen nu afscheid van een geweldige oom, medebroeder, vriend.

Piet, wij zullen je echt missen.

Piet, het gaat je goed, ik weet zeker dat je een fijne plaats bij God hebt gekregen.

Piet, nog een laatste vraag, doe je de groeten aan mijn ouders? Want die mis ik nog iedere dag.

Tenslotte: zo'n fijne mens als jij zullen we niet mogen en kunnen vergeten.

Piet, goede reis op weg naar de hemel.

